

omnem superant. Et quia fœculenta corpora, torpidissima, sui sunt natura, et ignobilissima, necesse habuerunt, ut præter ea quæ a Sole, beneficia hau riunt, sese propriis, Luna et terram mutuo iuarent, altera alteri vires suas influendo. Qua in re, quid terram in Lunam agat, sicut est nobis ignotum, sic est fere nobis cognitum, quæ Luna agat in terram. Aquas scilicet, et humores omnes commouet cum oceani, tum plantarum, tum animalium, certis quibusdam legibus, salutis cuiusque accommodatis. Moveri aut in circuitum ipsam quoque nihil prohibet. Diximus superius, terram hanc nostram ferri ab occasu in ortum 24 horarum spacio, hora qualibet, M. Pass. 795. Luna vero, quæ 39 terræ pars est, ambitum sui corporis habebit non maiorem quam M. Pass. 489. Ad quam rationem, qualibet hora M. Pass. conficiet non amplius quam 209. At moveturne ab Occidente in Orientem ut terra? An vero contra? Sane ratio similitudinis nos commonet, eam quoque ab occasu in ortum ferri. Sed cum nec ipsa, nec terra ignes sint, cur in circulum moventur? Virtute quidem nulla naturali, sed divina Conditoris providentia. Torpere namque et ociosa esse entia, a se producta, ne vilissima quidem sinit. Nullum enim ens, ut Hermes docuit, est in mundo ociosum. Motus autem ocio et torpedine est contrarius. Motum ergo tum Lunæ, tum telluri per animam perque spiritum cuiusque indidit, qui motionem intellectus imitaretur, et naturæ etiam contrarius non esset. Motum eum nimirum, qui a deputata eis sede, non discederet, neque locum alterius occuparet. Occupasset autem, si hinc illuc, motu retro cierentur, et mundi ordinem inverterent. In sua ergo quæque sede, et has duas, et astra omnia oportuit moveri. Id autem non aliter fieri potuit, quam ut in circulum moverentur. Ab animo scilicet cuique proprio, qui per mentem sibi additam, cum mente sibi præside absoluta, et per eam opifici menti, et mundo Archetypo, et summo patri annecterentur, ab eoque penderent. Motus autem illos varios, ob quos et ipsa Luna, dicta est sidus errans, ab eodem ipsius animo necesse est ferri, et a spiritu, prout de Sole a Salomone est dictum. Secundum scilicet providentiæ leges, ut cum reliquis planetis, inter stans cælum, et terram volubilem, harmoniam, qua et ætherei, et hylæi mundi machina, temperatur et continetur, tum iuaret, tum etiam pro sui parte adimpleret. Quibus harmonicis motionibus, tam varias nobis facies singulis mensibus ostendit, novam, dimidiatam, plenam, dimidiatam rursus, et rursus arcuatam, seu cornutam, ex qua non visitur, et rursus se se ostentat, apud nos eadem die numquam, in qua cum Sole coire dicitur. Vespucio tamen, ut ipse testatur, bis eadem est conspecta die ultra æquinocetialem. Id autem non videtur aliter fieri potuisse, quam ære, multo quam apud nos a vaporibus libero, ac puro. Cumque ipsa sola eas facies ostendet, Sol alter potuit appellari. Sed eas ita ostendit, ut ratis quibusdam legibus tum nos, tum Solem, tum sidera aspectet veluti amans. Quid autem his suis motibus in alia agat, sicuti maiore ex parte nobis est ignotum, ita superis animis, et mentibus ratio dictat esse notum. Agere autem multa est necesse, quia eorum motuum nullum, frustra fieri est dicendum. Deus enim nihil frustra facit. In terra quidem, et aqua, et ære, multa efficit, partim nobis nota, partim ignota. Sed quæ liquido cernuntur et cognoscuntur fluxus maris sunt et refluxus. Quos lumine suo et splendore quem eius pelagus esse diximus æthereum, radiis suis, suaque similitudine secum trahit, certissimis naturæ legibus et horis. Aquasque omnes, et humores, cum qui in terræ visceribus occuluntur, cum qui in summo eius, et plantis et animalibus, cum aqueis, tum terrestribus commouet, et statis legibus gubernat. De qua re suis postea agetur locis. Cumque tam varia Luna agat, duas ipsa patitur passiones. Alteram qua ornatur, alteram qua deformatur. Prior illa est ab illuminatione, tum siderum, tum Solis. A quo dimidia sui parte semper ad Solem versa illustratur, et splendores illos varios, quos paulo ante diximus, per varias eius ad Solem distantias, ostendit. Posterior, qua splendores hos ammittit, et obscuratur tota, et horribiliter deformis redditur per eclipsin. Aliquando non tota id patitur, sed parte interdum maiore, interdum minore quam dimidia. Id autem ei evenit, quando terræ umbram vel tota, vel iis partibus incurrit. Sed etiam tertia ei accidit passio, in Solis coniunctione. Quando ad eum omnino tota facie versa, nobis universa occulitur. Hæc in cœli regione. Sed in æris regione, præ vaporum varietate, alias pallidior, alias